

ving. Een uitvloeisel daarvan was zijn neiging tot een zekere wijdlopigheid, welke zich vooral uitte door het uitspinnen van veelal langgerekte anecdotes, welke zeker amusant waren, maar niet bijdroegen tot het zakelijk doordenken van de kern der brandende problemen van zijn tijd en van de belangen, waarvoor hij opkwam.

Met deze beperking waag ik het een drietal van zijn amusante verhalen thans nog na te vertellen, mede omdat zij naast zijn karakter ook de omstandigheden, waarin hij werkte, belichten.

In de dagen van Schürmanns hoogtij als middenstandsleider heerste blijkbaar nog een grote voorkeur van onze landgenoten voor Belgische chocolade en dientengevolge bestond ook het genus van de vertegenwoordigers van of handelsreizigers in het desbetreffende buitenlandse produkt. Schürmann met zijn duidelijke voorkeur voor alles wat ons land uit Franstalige gebieden bereikte, pretendeerde nu, dat hij onder deze nijvere lieden een vriend had, die op een bepaalde dag bij hem de avondmaaltijd was komen gebruiken. Op een gegeven moment had hij hem echter moeten zeggen, dat hij hem des avonds geen verdere gastvrijheid kon bieden, omdat hij een vergadering had van de plaatselijke middenstandsbond, waar hij zelf een spreekbeurt moest vervullen. De Belg, die blijkbaar niets anders te doen had, zou toen gevraagd hebben of hij niet mee kon gaan, waarschijnlijk in de gedachte, dat hij daaruit wellicht zakelijk voordeel kon trekken. Nu, Schürmann vond dat best en smokkelde zijn gast binnen voor een plaats aan de perstafel, waar de bewuste vriend kon genieten van Schürmanns welsprekendheid. Enige tijd later moest Schürmann, naar hij verder vertelde, een week in Brussel zijn en toen hij daar wat tijd over had dacht hij eraan deze oude vriend nog eens op te zoeken. Hij begaf zich daarom naar het bescheiden adres in de Marollenbuurt, waar hij wist dat deze woonde. Maar de burens deelden hem mee dat de betrokkene intussen verhuisd was: Monsieur woonde nu in de Avenue Louise, toenmaals de straat van de chique. De daardoor reeds lichtelijk geïmponeerde Schürmann zocht het opgegeven adres op en belde daar aan de imposante huisdeur. Na enige tijd hoorde hij een bedaarde stap klinken en werd de deur geopend door een perfecte huisknecht. In Schürmanns kleurrijke verhaal werd de toehoorders geen detail van 's mans livrei onthouden. Ik herinner mij in het bijzonder de zijden kousen onder een kniebroek ter versterking van de bovendien nog te meerdere luister op-